

EGBERT DEKKERS

zilveren priester-schilder

TOEN Egbert Dekkers in 1935 priester was gewijd meende hij te mogen rekenen op een studieopdracht aan de Academie voor beeldende kunst te Amsterdam. Men had hem dat in het vooruitzicht gesteld. En zijn bisschop, mgr A. F. Diepen, zal dat niet zozeer een vooruitstrevende daad gevonden hebben, als wel een simpel voldoen aan de opdracht door paus Pius XI gegeven, dat de priesters de gelegenheid moesten krijgen hun natuurlijke bekwaamheden te ontwikkelen. Op het laatste ogenblik echter terugschrikkend voor de „gevaren”, benoemde de bisschop Egbert Dekkers tot kapelaan in Rosmalen. „Ga rustig door met schilderen, zei de bisschop, over uw studie spreken we later nog eens.”

En een jaar later inderdaad toog kapelaan Dekkers naar Amsterdam. Maar bleef kapelaan in Rosmalen: vier dagen in de week was hij kapelaan, drie dagen student aan de academie. En wel zo'n driftig student dat hij uit Rosmalen gekomen doorgaans al een uur aan het werken was, wanneer de eerste Amsterdamse student nog moest binnenkomen. Hij maakte geen tekening minder dan wie van zijn medestudenten en hij verbou-

wereerde door zijn onvoorstelbare werkkraacht. In de zomervakantie lagen al de academiestudenten bij Dekkers' pastoor, de voortreffelijke Van der Meyden, in de pastorietaun.

Gelukkige combinatie

VANDAAG 15 juni is Egbert Dekkers 25 jaar priester. Afgestudeerd in Amsterdam, werd hij in 1941 overgeplaatst van Rosmalen naar Moergestel waar hij rector werd bij de zusters. Zijn zielzorgelijke opdrachten zijn aldus gezien nooit zeer zwaar geworden. In het cultureel provinciale Brabant blijkt het echter gelukkig dat juist een priester er de schilderkunst beoefent en de schilderkunst van zijn dagen warm genegen is.

Als lid van de Bisschoppelijke Bouwcommissie vormt hij een belangrijke steun voor moderne artiesten. Hij verenigt in lijve laat ons zeggen het rooms geloof en de moderne schilderkunst en het is voor niet weinig klerikale opdrachtgevers een echte geruststelling dat zo'n combinatie echt en onbetwifelbaar bestaat.

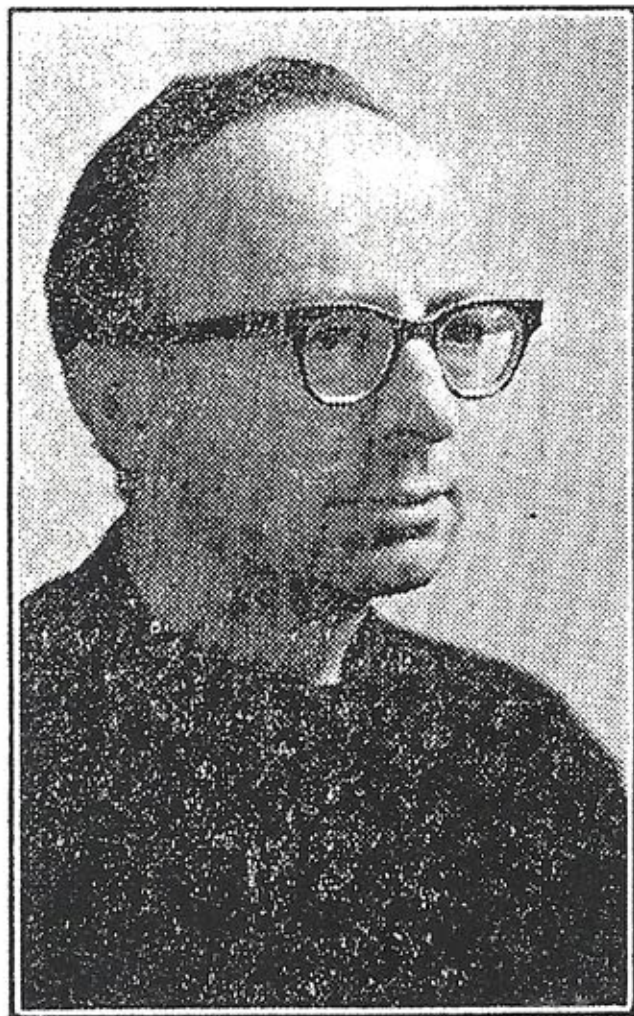
Egbert Dekkers is de meest beweeglijke in de groep van Brabantse monumentale kunstenaars. Als leerling van Campendonck schuwde hij iets dat hij voor intellectualisme hield, onartistiek overleg. En Campendonck noemde hem dan ook „te veel schilder” om ooit goed glazenier te kunnen worden. Dekkers bewonderde de toenmalige katholieke jonge Limburgers: Eyck, Jonas, Nicolas. Campendonck mocht menen dat zij hun ramen met modder dichtsmeerden, Dekkers hield van hun vrijmoedigheid.

Temperament bedwongen

DAT hij momenteel Campendonck gelijk geeft en Campendonck bewondert om diens zuiverheid van materiaalbehandeling, is te danken niet aan een gedwee overnemen van stelregels, maar een inzicht dat hij dankzij Campendonck kon veroveren op zijn eigen temperament. Van vehement bewonderaar der renaissance werd hij de ontdekker van de hedendaagse kunst. Hij heeft er zijn opdrachten een klein jaar voor laten liggen, om in volstrekte afzondering te ontdekken wat hij met die hedendaagsen nu eigenlijk ontdekt had. Jaren aaneen veranderlijk als april, lijkt hij tegen zijn vijftigste jaar te zijn toegekomen aan een eigen wijze van verbeelden.

Zijn voornaamste werken zijn te zien in de kerk de Noordhoek te Tilburg, de kapel van St Anna te Venray, de kerk in St Anthonis; hij is bezig voor de trappisten van Tilburg en de fraters in Cuyck.

L. T.

EGBERT DEKKERS
... stem voor artiesten...